

om det Forslag, som Vædringsforslaget vedkommer. Det fjerde er et Forslag, som er nyt i sit Indhold, og Udvalgets Flertal har for Tiden ment at burde foreslaa Bøstøbet negtet. — Naar Flertallet ikke har ment at kunne gaee med til Vædringsforslag under Nr. 55, saa er det, fordi det forekommer Udvalget, at det er en noget besynderlig Omvei at staae sig en Dyrlæge paa Færøerne. Der er saamange Dyrlæger allerede, at det maa antages, at man ogsaa maa kunne faae en saadan paa Færøerne uden at gaa den Vej. — Vædringsforslagene Nr. 188, 189 og 190 til § 27 finder jeg ikke Anledning til at omtale. De ere begrundede i de Skrivelser, hvormed de ere tilfillede Udvalget, og som findes optagne i Betænkningen. — Der er paa Justitsministeriets Budget vedrørende § 27 et større Punkt, nemlig angaaende Sindsfygeanstalterne. Som det imidlertid vil fremgaa af Betænkningens Nr. 287, har Udvalget ønsket, at dette Spørgsmaal maatte henstaa til 3die Behandling, idet man formener efter den foreløbige Forhandling med Justitsministeren at blive enig om Forslaget, hvorefter der bliver fremaldt fuldstændig Ensartethed i Bospisningsreglementet for alle 3 Klasser i Sindsfygeanstalterne, henholdsvis for Døstifterne og de jydskte Anstalter. Dermed har jeg udtalt, hvad jeg tror, der behøver at siges, om det Afnit, som ligger for, med Undtagelse af et Vædringsforslag, som findes paa Blad 75 Nr. 1. Ordføverer pleier ikke at udtale sig om de saaledes stillede Vædringsforslag, før Forslagsstillerne have hørt Ordet, men jeg tror, at man undskylder, at jeg fraviger denne Regel, da Tiden er saa langt fremrykket. Jeg skal da sige, hvorledes Udvalget for Tiden stiller sig til denne Sag. Det Spørgsmaal, som Vædringsforslaget vedrører, er foranlediget ved et Andragende, som i sidste ordentlige Samling var til Forhandling i Udvalget for Andragender. Betænkningen over dette Andragende vil findes i Tillæg B. for 1875—76 Sp. 1015 ff. Efter Udvalget der har givet et Resumé af Sagen, udtaler det sig — med den ærede Formands Tilløbelse skal jeg oplæse et Par Linier — saaledes: „Udvalget har ikke et saadant Kjendskab til det paagældende Forhold efter tidligere flersvigtet Ret, at det vilde kunne udtale nogen selvstændig Mening om den ansøgte Høiesteretsdom, og det maa ogsaa, i det Mindste efter flere af dets Medlemmers Mening, betragte det som liggende udenfor dets Opgave overhovedet at fremsætte nogen Kritik af en retslig Afgjørelse. Men selv om Høiesteret maatte antages at være kommen til et urigtigt Resultat, maa den stedfundne Afgjørelse dog selvfølgelig staa ved Magt for det foreliggende Tilfældes Vedkommende.“ Derefter slutter Udvalgets Flertal med at foreslaa Andragendet henvist til Ministeren, for at han „kan tage under Overveielse, hvorvidt der hos Befolkningen maatte herske en Opfattelse af det paagældende Retsspørgsmaal, som er modsat den, hvorpaa

den ommeldte Høiesteretsdom er bygget, og hvorvidt der i bekræftende Fald maatte kunne findes et Middel til at forebygge, at Høiesterets Afgjørelse af dette enkelte Tilfælde faar Indvirkning som Præjudikat paa Afgjørelsen af beslægtede Tilfælde paa Væst og mulig tillige i de øvrige bevarede Dele af Sønderjylland“. Dette Forslag om Henviisning blev taget til Følge; den ærede Justitsminister har taget Sagen under Overveielse, og saavidt jeg i dette Dieblit erindrer — jeg har desværre ikke Svaret ved Haanden — gaar den ærede Ministers Svar ud paa, at der ikke foreligger andre Sager af den Art. Hvad enten nu dette Svar er gjengivet korrekt eller ikke, har det i alt Fald ikke øvet nogen Indvirkning paa det Resultat, Finantsudvalget ved sin Overveielse af Sagen er kommet til, nemlig, at det Spørgsmaal, her ligger for, angaaende en Erstatning af Statskassen, ikke tidligere har været overveiet i Rigsdagen, idet det, der tidligere har været under Overveielse, har været Retsspørgsmaal og ikke Erstatningsspørgsmaal, og Udvalget kan derfor ikke med den Oplysning af Sagen, som foreligger, tilraade at vedtage Vædringsforslaget, fordi det, som sagt, handler om et helt nyt Spørgsmaal. Hvorledes Udvalget vil kunne komme til at stille sig til dette Spørgsmaal, efter at en Undersøgelse derom er foregaaet, kan man ikke udtale sig om, men man er enig om, at Spørgsmaalet burde have Krav paa at blive taget under fornyet Overveielse af den høiesterede Justitsminister, om der ikke i det Hele taget skulde være Anledning til at gaa den Vej, som de ærede Forslagsstillere nu have tilraadet Folkeetinget at følge. — Det er den Stilling, Finantsudvalget har indtaget til Spørgsmaalet, altsaa en fuldstændig afventende Stilling, og det kan derfor ikke følge de ærede Forslagsstillere, for saa vidt de nu uden anden Undersøgelse ville formaa Hinget til at følge dem. — Jeg har troet at skulde de ærede Forslagsstillere at udtale dette paa Finantsudvalgets Vegne strax, for at det mulig kunde afforte Forhandlingen om denne Sag noget, idet de ærede Forslagsstillere maa erkjende, at man mulig ved at debattere en Sag, forinden den er behandlet paa anden Maade, kan komme ind paa en anden Opfattelse af den, end man maaske vilde komme til ved en rolig Overveielse, og at man derfor mulig kunde komme til at forstyrre en saadan Overveielse ved at optage en udsørlig Forhandling derom paa dette Tidspunkt. Jeg henstiller det blot, thi det er selvfølgelig overordentlig vanskeligt for En, der staaer fjænt fra et Spørgsmaal, at sige, hvilken Vigtighed ærede Medlemmer selv tillægge det. Jeg har nu, som jeg tror, tydelig nok udtalt, hvilken Vej Finantsudvalget har troet at maatte anbefale Hinget at gaa med Hensyn til dette Spørgsmaal.